

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Cvræ Pastoralis Præcipve Circa Repentina & Generaliora

Possevino, Giovanni Battista Bernardino

Coloniæ Agrippinæ, 1645

Capvt IV. De Bonitate requisita ad Confessiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42220

Psalmi *Miserere*, flexis vel etiam nudis genibus. *Secundò*, deosculatio terræ, quinquies vel pluries. *Tertiò*, ieiunium in sequenti die, vel aquæ potus in sequenti mensa. *Quartò*, flagellum vel gestatio cilicij sequenti hora, vel vespere. *Quinto*, eleëmofyna aliqua cara. *Denique*, vt saltem post tertiam vicem redeat ad confessionem.

Dico quarto, hæc remedia omnia, vel eorum aliqua proponenda esse pœnitenti, vt ipse sponte assumat aliquod tamquam necessarium: verè enim ipse tenetur ad aliquod ex ijs assumendum; non tamen imponenda sunt à Confessario ex obligatione, nisi habito prius suauiter consensu pœnitentis; alioqui ferè potius obfunt, quàm profint. Hæc de tertia conditione.

C A P V T I V.

De Bonitate requisita ad Confessiones.

QUO AD quartam conditionem, quæ est Bonitas. Hæc non est necessaria ad valorem Sacramenti, nisi per bonitatem accipiatur ipsa fidelitas, id est, intentio conferendi Sacramentum, tunc enim esset necessaria etiam ad valorem. Ad rectum autem modum illud ministrandi necessaria est aliqua bonitas, id est, dispositio debita, vt nimirum sit in gratia, vel breuia confessione, si agnoscat in se culpam mortalem, vel media contritione saltem existimata. Ad hanc autem pertinet solutio trium difficultatum. *Prima*, an Confessarius teneatur admonere pœnitentem de statu, qui est ex se malus, vt si retineat rem alienam, vel habeat impedimentum irri-

tans

ans matrimonium, &c. Pœnitens autem bona fide existimat; vel rem esse suam, vel matrimonium validum esse.

Respondeo primo, Si ignorantia esset vincibilis, teneretur admonere secundum omnes. *Secundo*, si est inuincibilis, non debet vnquã mentiri, nec confirmare pœnitentem in suo errore; si item ab eo interrogetur ex aliqua dubitatione, debet respondere secundum veritatẽ quantum satis est pro interrogatione. Tertiõ, tacere veritatem potest, quando non ad est spes probabilis fructus, aut timeretur scandalum vel graue incommodum pœnitentis: correctio enim fraternã non obligat, quando non est spes, vel cum tanto periculo: quando autem speraretur fructus absq; scandalo, vel graui incommodo pœnitentis, tunc teneretur tam ratione officij, quã ratione correctionis fraternæ.

Secunda difficultas, an quando ad est varietas opinionum; possit ac debeat Confessarius sequi opinionem probabilem pœnitentis?

Respondeo primo, Quando Confessarius iudicat pœnitentem non esse rectè dispositum ad absolutionem, tenetur sub mortali non absoluerẽ. Contra verò, quando agnoscit esse dispositum, non potest illi absolutionem denegare, esto non esset proprius pastor: quamuis enim ille, qui non est proprius antequam pœnitentem audiat, possit non ministrare illi pœnitentiam; attamen postquam audiuit, tenetur, si dignum eum inuenit, absoluerẽ: alioquin iniuriam magnam inferret pœnitenti, obligando illum ad repetendam confessionem eorundem peccatorum.

Respondeo secundò. Esto sint hac de re opinionēs, tamen communior & probabilior est, posse & debere Confessarium sequi opinionē in praxi probabilē ipsiusmet pœnitentis, quia pœnitens eum sequendo nō peccat, & est rectè dispositus, & hoc totum constat Confessario; ergo tenetur illum absoluerē ex prima responsione. Quod verum est tam de Confessario proprio, quàm nō proprio: hic enim etiam tenetur absoluerē pœnitentem debitè dispositum, vt dictum est.

Tertia difficultas, quid teneatur agere Confessor, quando malè aliquem absoluit?

Respondeo: Duplici de causa potest malè absoluisse. *Primo,* quia inualidè. *Secundò,* quia cum peccato, sed validè. Potuit autem esse inualida, vel quia non habuit intentionem, vel quia non habebat iurisdictionem, vel quia agnoscens pœnitentem culpabiliter non esse dispositum, ipse tamen ob timorem videlicet, vel verecundiam, ne pœnitens offenderetur, illum absoluit. Mala autem & cum peccato esse potuit, vel quia non quæsivit de circumstantia necessaria ex negligentia culpabili, vel quia non obligauit ad restitutionem, vel non admonuit cum posset & deberet, vel quia reliquit in occasione proxima peccandi

Dico igitur primo. Quando nulla fuit absolutio, & pœnitens non propterea incurrit extremam necessitatem, si non potest eum reuocare, vel nō nisi cum scandalo ipsius aut infamia propria, satis est Confessarium dolere de culpa commissa, & commendare pœnitentem Deo; quia in sequente confessione, quam faciet, absolue-

netur indirectè, & à peccatis antea confessis quorum putat bona fide recepisse se absolutio- nem. Quando autem pœniteas propterea fieret in extrema necessitate, puto Confessarium obligatum iri etiam cum proprio aliquo dede- core & incommodo, cui præferenda esset salus animæ pœnitentis; secus si nulla ratione eum posset reuocare.

Dico secundo. Quando fuit tantum cum pec- cato, regulariter ad nihil aliud tenetur, præter- quam ad dolorem de peccato factò: quando au- tem esset eiusmodi defectus coniunctus cum damno, vel præiudicio tertij, vt quia pœnitens retinebat alienû, tunc teneretur Sacerdos eum reuocare, & admouere, quando positivè con- trarium dixisset, nempe eum non teneri ad re- stitutionem: quando autem tantum tacuisset, non teneretur. Hæc de quarta conditione.

C A P I T U L U M V.

De cura in seruando sigillo Confessionis.

QUOD AD quintum, de cura in seruando sigil- lo, quatuor præcipuè de eo cognoscenda sunt. *Primum*, ex qua confessione oriatur ob- ligatio sigilli, & Dico oriri ex confessione Sa- cramentali perfecta vel inchoata, facta Sacerdoti vero, vel ita existimato. Dixi *Sacramentali*, quia ex illa, quæ fieret laico scienter, vel Sacerdoti, etiam si ex deuotione, vel humilitate, vt in peri- culo mortis, non oriretur hæc obligatio. Item ex ea quæ fieret Sacerdoti quidem, sed non ani- mo se accusandi, sed potius animo decipien- di, vel inducendi peccatum, vt ad coniuratio-